

UNA MIRADA A L'ADOLESCÈNCIA

L'adolescència és reveladora dels condicionaments que hem heretat de la infància, però també dels models que el món adult ofereix a les expectatives que els desperten els canvis de la pubertat.

Quin pare, mare o professor no recorda impressions de la seva adolescència? A vegades preferim oblidar aquella època perquè posa davant el mirall qui som en essència.

Davant condicionaments de risc semblants, el destí de cada jove pot arribar a ser molt diferent. Alguns, de la seva vulnerabilitat en treuen una oportunitat, i se'n nodreixen per desenvolupar potencialitats amb més avantatge que altres. N'hi ha que han conegut el risc a l'enfonsament i la temptació d'abandonar-se a la destructivitat, però aconsegueixen superar-la, i aquesta experiència els fa forts. Altres, a l'inrevés, es tanquen en conductes on tallen possibilitats i empobreixen la seva riquesa potencial.

Tendim a la creativitat o a la destructivitat segons la qualitat en les relacions que hem tingut amb les persones significatives dels nostre entorn: pares i familiars, mestres...

Com més seguretat interna, bona imatge i confiança ens donin aquests condicionants heretats, més independent serà l'adolescent i amb més confiança entomarà els reptes de la vida: els fracassos, les oportunitats...

Sovint veiem en els joves el desànim, l'avorriment, el buscar la cega satisfacció, la tolerància davant el delictes, el desprestigi de l'esforç i el treball. A vegades es queixen, ens fan sentir un punt culpables, com si no estiguessin preparats per entomar el que els costa. I cedim, els fem d'intermediaris. Però en aquesta edat, el que fem és fer-los més dependents, més frustrats, més decepcionats, i llavors ells més s'oposen i sabotegen.

En la nostra cultura necessitem més exemples sòlids a seguir. A vegades s'evita el conflicte i l'adult juga un rol amistós i còmplice, oblidant la necessitat que tenen els fills d'una autoritat que posi límits, de nodrir-se de models, que els fan sentir segurs.

Per construir-nos com a persones amb la sensació d'estar bé amb si mateixes i amb els altres, calen unes relacions humanes afectives i profundes. Si desplaçem aquestes relacions per creences com: tot és possible, tot es pot aconseguir, les aparences, l'exhibicionisme, i el que és superficial, no estem invertint en qualitat.

Sabem que dedicant esforç a les petites interaccions de cada dia, encara que sovint ens posin entre les cordes, estem posant els maons, en que fonamentem la seva educació de per vida.

Tenim feina!

Fina Llobet
Psicopedagoga de l'Institut Serra de Noet